

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

פו.

עין משפט
נר מצוה

(א) [עירובין 15: גי'ין ד.7.]
 (ב) [עירובין 15: גי'ין קל.]
 יומא מא. קירובין ג.
 שבוטות י. בטרות סא.
 כריתות כג. (א) ז"ק פו.
 (ד) [שם פס.8.] (ה) [יומא ג.ג.]
 (ו) [חולין קט.]
 קמ. (ז) לעיל ז. ז"ק ע.
 ז"ב טו. (ח) [דברים כד.]
 (ט) [דברים ה.]. (י) [ספרי
 תל"א כ"ו י.]. (יא) [מגילה ד.7.]
 (יב) [מי יחידא. רש"י].
 (יג) [דברים יט.]. (יד) ע"י
 רש"י. (טו) [ז"ל פרק שמי
 מדות דף 25.]. (טז) [וע"ע
 תוספות סוכה פ. ד"ה
 לרבות ומוספות מנחות ס'
 ד"ה אין ל"ן.]

גליון הש"ס

תוב' ד"ה מונמצא וכו'
 תיבה דבסופא. ע"ן
 בריע"ה מסות דף ח' ע"א
 ד"ה הם מעניינא דקרא:

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה מונמצא וכו'
 כ"פ בתרא דערבין גבי
 שריה אחוזה ומלא פרט
 וכו' ויגאל בקרוב. ז"ב ו"ע
 דברי צנורין איתא להדיא
 משום דהוא מעניינא דקרא
 ולק דרשין אש"פ דלא
 כתיב בידו:

מוסף רש"י

ובוליהו אליבא דר'
 עקיבא. ממת קבלו
 (שבועות ד.). יצא עבד
 שאין לו אחוזה. עם
 ישראל, שאינו צא בקהל,
 לא עבד אין לו אחוזה
 שומרת בלחוחו ובלא
 אחיו, דלמיט עם התמור,
 וזה שמעתי (ב"ק פח. ע"ש
 במסותה"ש). אחיו הוא
 במצורת. לא מלה שהיא
 חייבת בה עבד חייב בה,
 דגמר לה לה מאשה (שם).
 דבר הלמד מענינו. זה
 אחד מ"ג מדות, מקרא
 שמוס סתם ואין אלו יודעין
 כמה מדבר, היו לומדי
 מענינו (חולין קמ.) דבר
 סתם שאין מפורש בו כמה
 מדבר, היו לומדי מן הענין,
 פרשה שנתכב בה כמה
 הענין מיידי (שם קסו.).

תני סנה. להך מתני' דקתני מכר לאצוי חייב: ססס ספרא. תורת
 כהני: ססס ספרי. ספר וידבר ומשנה תורה והאי סתמא דכי
 ימלא איש(י) במשנה תורה הוא: אליצא דרבי עקיבא. ממה שלמדו
 מר' עקיבא אמרו: של צים פלוני. לא רצה להכיר שמס שחזונין
 היו וזוה לא היו נוהגין כדת שהיו
 הרבה דרין צבית אחד אנשים וגשים
 והיו מלויין תמיד עם נשי חזיריהן
 ולא שמתייחדין: ונמלא. קרא
 יתירא הוא דאי ללמד שיומלא בעדים
 ממי ימלא נפקא: כמלוין צידן דמו.
 התלמידים מלויין תמיד צבית הרב
 ואם גנב הרב אחד מתלמידיו ומכרו
 אינו נהרג: אין לעדים צושה.
 המזייש את העבד לא חייבוהו תורה
 לתת דמי צשתו: ויהי ואלו אנשים
 יחדיו והכה איש וגו'. מהתם נפקא
 לן חזיב צשת דלמיבטי וקולמה את כפה
 ממון אתה אומר ממון או אינו אלא
 ממש נאמר כאן לא תחוס עיך
 ונאמר להלן בעדים וזממין (דברים
 יט) לא תחוס עיך מה להלן ממון
 אף כאן ממון: עבד שאין לו אחוזה.
 ואפי' עם אחיו בני אצוי דכתיב
 (בראשית כב) עם החמור עם הדומה
 לחמור אינו אלא כבהמה: אחיו הוא
 במלות. בכל מלות שהאשה חייבת
 בהן עבד חייב בהן דגמר לה לה
 מאשה(ס): והלא. במתני' בגונב נפש
 דכתיב מאחיו: היכי דרש. רבי
 יהודה לחייב על מי שחליו עבד:
 מאחיו למעוטי עבדים. דהא לרבי
 יהודה אין לו אחוזה: מנני. יתירא(ס)
 דרש ליה דהוה ליה למכתב מאחיו
 בני ישראל: מלא סגנו. האמור
 בעשרת הדברות דגונב נפשות
 מתוקס לקמן בשמעתין: דבר הלמד
 מעניינו. אם אי איתא יודע כמה
 הכתוב מדבר לא ולמד מפרשה
 שכתוב בה ולפי הפרשה הוא נכתב
 אללה וכלן כמה כל הענין מדבר
 בנפשות לא תרצח ולא תנאף כל
 אלה חייבי מיתות צ"ד אף לא תגנוב
 גניבה שיש בה מיתת צ"ד: לא
 סגנו. בפרשת קדושים תהיו:
 משלש עשרה מדות. זו היא אחת
 מהן שיהא הדבר מעניינו למד
 כמה הכתוב מדבר. הענין של
 מטה ושל מעלה מו: בממון. לא
 תעשוק את רעך (ויקרא יט): עידי
 גניבה ועידי מכירה. שני כיתי עדים
 אחת הטירה שגנב את הנפש ואחת
 העידה שמכר אין נהרגין כדמפרש
 טעמא ואילו וכיון דאיניהו לא מקטלי
 איהו נמי אם לא הומו לא מקטיל
 דהו' לה עדות שאי איתא יכול
 להזימה ולא משכחת לה דמקטיל אלא
 צכת אחת שמעידין על הגניבה
 ועל המכירה: פלוגתא דר"ע ורשבנן
 צבצא בתרא צחוקת בתיים. על פי
 שנים עדים יקום דבר(ס) ולא חיי דבר
 דאי לאו עידי גניבה אינו נהרג משום
 עידי מכירה שיכול לומר עבדי מכרתי
 ואי לאו מכירה נמי לא מיחייב
 אגניבה: בעדים האחרונים של צן סורר ומויה. דתנן לעיל (דף
 עה.) מתרין צו צפני ג' ומלקין אותו חור וקלקל נדון בעשרים ושלשה
 מתרין צו אצוי ואמו צפני הדיין וכשצאין עדים ראשונים ומעידין
 עליו שאכל תרטימר צטר ושתה חזי לוג יין מגניבה מלקין אותו
 כדכתב (דברים כא) ויסרו אותו דהיינו מלקות חור וקלקל נדון כ"ג למיתה
 ומודה חוקיה צנן אחרונים שהעידו שחור וקלקל שחזמו
 שנהרגין ולא אמרינן שחיי דבר הוא דאי לאו סהדותא דקמאי לא
 על פי ראשונים שזה לקה על ידה תו לא שייכא סהדותא צהני צתרייתא
 והני צתראי כוליה דבר קא עבדי:
 להלקותו

מונמצא בידו קא אמיא. *תימא דצוטופה פ' עגלה ערופה
 (דף מה:) דרשין כי ימלא חלל פרט למצוי ופטרין
 עיר שרובה עובדי כוכבים ו"ל דהתם כתיב צאלמה והווי כמו צידו
 דהכא ואכתי קשה דרשין צפ' צתרא דערבין (דף ל:) גבי צתי ערי
 חומה ומלא פרט למצוי שלא ימכור
 צרוק ויגאל בקרוב (ה) ו"ל (ס) כדפי
 צקונטרס דהכא מריצויא דקרא:
 יצא עבד שאין לו אחוזה. פירש
 בקונטרס עבד אין לו אחוזה
 ואפילו עם אחיו בני אצוי דכתיב עם
 החמור עם הדומה לחמור וקשה
 דאם כן גר ומשומר נמי ונראה
 לפרש שאין לו אחוזה שאין יוצאי חלצו
 קרויין אחוזה משא"כ בגר:
 בני ישראל למעוטי מי שחציו וכו'.
 אצל כולו משומר וגר לא
 ממעט מנני ישראל וכן צפרק צנות
 כותים (מה דף לה. ושם) בני ישראל
 מיטמאין ציבה וכו' אצל גרים
 ומשומרים לא ממעט וכן שלחי (פ"צ
 דמנחות גבי סמיכה בני ישראל סוממין
 ואין העובדי כוכבים סוממין ומשומר
 וגר לא ממעטיין וכן צפ"ק דערבין
 (דף ה:) בני ישראל מעריכין ואין
 העובדי כוכבים מעריכין ולא ממעטיין
 גרים ולא עבדים משוחררין ותימה
 דצפרק כל המנחות צאות מלה (מנחות
 דף סא:) גבי טופס אמרינן בני
 ישראל מניפיין ואין העובדי כוכבים
 מניפיין ואין לי אלא בני ישראל גרים
 ועבדים משוחררים מניין תלמוד
 לומר להמקריב וכן צפ' הערל (יבמות
 דף עד:) וצשלי פ"ק דכריתות
 (דף ז:) אשה כי תזרע אין לי אלא
 בני ישראל גיורת וספחה משוחררת
 מניין ת"ל אשה וסמא כלל הני יש
 שום רבוי דמריצין מיניה גרים
 ומשוחררין(ט): דבר ואפי' חצי
 דבר. וא"ת הא אמרינן לקמן (דף ז.)
 קיים מקלט וציתל מקלט דשאר מלות
 דצרי הכל פטור ופי' צקונטרס משום
 דכתיב אף הנציא אשר יזיד לדבר
 דבר דבר ולא חזי דבר ו"ל דרבנן
 נמי מודו דדרשין ולא חזי דבר
 והא דפליגי ארדבי עקיבא היינו
 משום דחשבי ליה דבר שלם כדמוכח
 במרוצה (צ"ק דף ע:) וצחוקת בתיים
 (צ"ב דף טו:) ושם לחלק צדברים
 דיש מקומות כה"ג צפ' ד' וה' (צ"ק
 דף מ.) כופר שלם אמר רחמנא
 ולא חזי כופר וצפרק יש צבור (בכורות
 דף מה:) חומש ולא חזי חומש
 וצמרוצה (צ"ק דף עה:) חמשה צקר
 אמר רחמנא ואפי' חמשה חלאי צקר
 וצפרק אותו ואת צנו (חולין דף עט:
 ושם) פליגי ר' אליעזר ורבנן צשה
 ואפילו מקלט שה ולענין כסוי
 צצבי ואפילו מקלט צבי וצפרק הבא
 על יצמתו (יבמות דף נט:) ושם
 צצמולה מקלט צמוליס וצכתבות
 פרק אלמנה (דף לו:) ושם צצמקלט
 כסף ככל כסף ושליה כסוי הדס
 (חולין דף פח:) ושם דס ואפילו
 מקלט דס וצריש צבורות (דף ג:) ושם
 צכור ואפילו מקלט צכור: מתוך שיבו"ים עדים הראשונים בו. אין
 הטעם תלי בצמירתם אלא צמאי דעידי גניבה ראשונה לא כריכי לעידי
 גניבה שניה כדאמרינן במרוצה (צ"ק דף ע:) ושם דמודה רבי
 עקיבא צשנים אומרים קידש ושנים אומרים צעל אע"ג דעידי ציאה
 כריכי לעידי קדושין [הואילן] והן לא כריכי לעידי ציאה כוליה דבר הוא:
 גניבה

לא א מיי פ"ט מהל
 גניבה הלכה ג סג
 שס:
 לב ב מיי שס הל' ה:
 לב ג מיי שס הל' א:

תורה אור השלם

1. כי יקוצא איש גנב נפש
 מאחיו מבני ישראל
 והתעמר בו ומכרו ומת
 והגב החוזה ובערת הרע
 מקרבו: דברים כד ז
 2. כי יקוצא איש שגב
 עם אשה בעלת בעל
 ויתור גם שניהם איש
 השגב עם האשה
 והאשה ובערת הרע
 מלשאלא: דברים כב כב
 3. וגב איש ומכרו
 וקמצא בידו מות ימות:
 שבות כא טו
 4. כי יצו אנשים יחדיו
 איש ואחיו וקרבה אשת
 האחד להציל את אישה
 מיד מכה ושלחה קדח
 והחוקה במבשוי:
 דברים כה יא
 5. לא תרצח לא תנאף
 לא תגב לא תגנב
 ברצח עד שקר:
 שבות כב יב
 6. כי יקדש אדם
 והצאתי אתם מארץ
 מצרים לא יקברו
 ממפרת עבד:
 ויקרא כה מב
 7. לא תגנבו ולא
 תבאשו ולא תשקרו איש
 בעמיתו:
 ויקרא יט יא
 8. לא יקום עד אחד
 באיש לבל עון ולבל
 חסאת בכל חטא אשר
 יקרא על פי שני עדים או
 על פי שלשה עדים יקום
 דבר: דברים יט טו

גניבה
 להלקותו